

I. RÉSZ

Odahull az eszme
És a valóság
Odahull a mozgás
És a tett
Közé az Árnyék

T. S. Eliot: Az üresek
(Vas István fordítása)

Érzem mélyen legbelül
A bőröm alatt
Be kell vallanom:
Szörnyetegnek érzem magam.

Skillet: Monster

MEG AKARSZ ISMERNI?
GONDOLD AZT, HOGY AZ EGYIK KALEIDOSZKÓPOD
KÖZÉPPONTJA VAGY, AZ IDŐ PEDIG NEM MÁS, MINT
A BELŐLED KITÖRŐ SZÍNES DARABKÁK A FOLYAMATOSAN TÁGULÓ
DIMENZIÓK ÁLLANDÓ VÁLTOZÁSBAN LÉVŐ,
VÉGTELEN SOKASÁGÁBAN. TUDD, HOGY VAN VÁLASZTÁSI
LEHETŐSÉGED, A MEGSZÁMLÁLHATATLANUL SOK
DIMENZIÓ BÁRMELYIKÉBŐL TOVÁBB TÁGULHATSZ, ÉS EZEK
A DIMENZIÓK MINDEN EGYES DÖNTÉSNEÉL TOVÁBB
TÁGULNAK ÉS VÁLTOZNAK. A VÉGTELEN EXPONENCIÁLISAN TÁGUL.
ÉRTSD MEG, NEM LÉTEZIK OLYAN, HOGY VALÓSÁG: A HAMIS ISTEN,
AKIT A FAJOD OLYAN ELVAKULTAN IMÁD.
A VALÓSÁG AZT JELENTI, HOGY EGYETLEN LEHETSÉGES VÁLASZTÁS
LÉTEZIK.
ILLÚZIÓVAL VÁDOLSZ. TE, AKI ABSZURD MÓDON, LINEÁRIS IDŐBEN
GONDOLKODSZ. KARÓRÁK, FALIÓRÁK,
ASZTALI ÓRÁK ÉS NAPTÁRAK BÖRTÖNÉBE ZÁROD MAGAD. ÓRÁKBÓL
ÉS NAPOKBÓL KOVÁCSOLT RÁCSOKAT ZÖRGETSZ,
DE LELAKATOLTAD AZ AJTÓT A MÚLTAL, A JELENNEL
ÉS A JÖVŐVEL.
A SZÁNALMAS ELMÉK SZÁNALMAS BARLANGOKBA
VÁGYNAK.
NEM LÁTHATOD JOBBAN AZ IDŐ VALÓDI ARCÁT, MINT
AZ ENYÉMET.
A KÖZPONTNAK TEKINTENI MAGAD, EGYIDEJŰLEG
ÉSZLELNI MINDEN LEHETSÉGES VÁLASZTÁS VALAMENNYI
KOMBINÁCIÓJÁT, BÁRMELYIK IRÁNYBAN HALADSZ IS
TOVÁBB – AZ „IRÁNY” SZÓ NAGYON KORLÁTOZOTT MÓDON PRÓBÁL
LEÍRNI EGY OLYAN FOGALMAT, AMELYRE
A TE FAJODNAK NINCS IS SZAVA –, EZ VAGYOK ÉN.

– BESZÉLGETÉSEK A SINSAR DUBH-VAL

A remény erőssé tesz. A félelem megöl.

Egy nagyon okos ember mondta ezt nekem egyszer.

Minden alkalommal, amikor azt hiszem, hogy egyre bölcsőbb vagyok és jobban tudom irányítani a tetteimet, elsöprő lendülettel olyan helyzetbe sodrom magam, amely fájdalmasan tudatosítja bennem: mindössze annyit sikerült elérnem, hogy az illúzióimat lecseréltem egy szebben összeállított, vonzóbb illúziócsokorra. Ez vagyok én: az Önámítás Királynője.

Most utálok magam. Jobban, mint amennyire valaha is lehetségesnek tartottam.

Sikoltozva kuporogok a sziklaszirt peremén, átkozom a napot, amelyen világra jöttem, és azt kívánom, bár vízbe fojtott volna a vér szerinti anyám, amikor megszülettem. Az élet túl nehéz, túl sok, hogy megbirkózzam vele. Senki sem mondta, hogy lesznek ilyen napok. Hogyhogya senki sem figyelmeztetett előre, hogy lesznek ilyen napok? Hogyan hagyhatták, hogy így nőjek fel – boldogan és rózsaszínen és ostobán?

A fájdalom, amelyet érzek, rosszabb, mint amit valaha a *Sinsar Dubh* tett velem. Amikor a Könyv gyötör, legalább tudom, hogy arról nem én tehetek.

De most?

Mea culpa. Most az elejétől a végéig minden az én hibám, és ez elől soha nem menekülhetek.

Azt hittem, már mindent elvesztettem.

Milyen tudatlan voltam! Ő figyelmeztetett. Olyan sok vesztenivalóm volt még!

Meg akarok halni.

Csak így múlhat el a fájdalom.

Hónapokkal ezelőtt is meg akartam halni, egy pokolian hosszú éjszakán, a Burren alatti barlangban, de az más volt. Mallucé azt tervezte, hogy halálra kínoz, és csak úgy foszthattam meg perverz örömetől, ha előbb meghalok. Elkerülhetetlen volt a halálom. Nem sok értelmét láttam, hogy elnyújtsam.

Tévedtem. Feladtam a reményt, és majdnem meghaltam.

Meghaltam *volna*... ha nincs Jericho Barrons.

Tőle tanultam azokat a szavakat.

Az az egyszerű mondás minden helyzetet, minden döntést ural. Minden egyes reggel, amikor felébredünk, választanunk kell a remény és a félelem között, s az egyik érzésnek ott kell lennie valamennyi tettünkben. Örömmel fogadjuk azt, ami az utunkba kerül? Vagy gyanakvással?

A remény erőssé tesz...

Egyetlenegyszer sem engedtem meg magamnak, hogy reményeket tápláljak azzal a személlyel kapcsolatban, aki most arccal lefelé fekszik egy vértócsában. Egyetlenegyszer sem folyamodtam a reményhez, hogy megerősítem a kettőnk közötti köteléket. Hagytam, hogy kapcsolatunk terhe szélesebb vállakon nyugodjon. Félelem. Gyanakvás. Bizalmatlanság vezette minden tetteimet.

És most már túl késő bármin is változtatni.

Abbahagyom a sikoltozást, és nevetni kezdek. Hallom az örületet a hangomban.

Nem érdekel.

A lándzsám, ez a kegyetlen dárda gúnyosan meredezik felém. Eszembe jut, ahogy elloptam.

Egy pillanatra újra a sötét, esőtől csúszós dublini utcákon vagyok, ahol Barronsszel leereszkedünk a csatornahálózatba, majd betörünk Rocky O'Bannion vallásos tárgyakkal teli személyes rejtékhelyére. Barrons farmert és fekete pólót visel. Hullámszerűen az izmai, miközben olyan könnyedén tolja félre az akna fedelét, ahogy más a parkban frizbizik.

Felkavaró szexuális vonzerő árad belőle, amit férfiak és nők egy-

aránt észrevesznek, s kényelmetlenül érzik magukat tőle. Barronsnél nem lehet tudni, hogy megkefél-e, vagy kiforgat magadból és egy új, felismerhetetlen emberi lényt hagy hátra, aki a kikötés reménye nélkül sodródik egy feneketlen tengeren, ahol nincsenek szabályok.

Soha nem voltam közömbös iránta. Csak a tagadás különböző fokozatait jártam végig.

Túl rövid ideig tart e menekülés a múltba. Az emlék szertefoszlik, és újra szembetalálom magam a valósággal, amely örülettel fenyeget.

A félelem megöl...

Szó szerint.

Nem tudom kimondani. Nem vagyok képes rágondolni. Nem tudom elfogadni.

Átkarolom a térdem, és ringatózom.

Jericho Barrons halott.

Hason fekszik, mozdulatlanul. Egy kisebb örökkévalóság óta sikoltozom, és ő ezalatt nem mozdult, nem vett levegőt. Nem érzékelem, hogy ott van a bőrében. Máskor mindig képes voltam megérezni a közelemben: felvillanyozott, elsöpört, olyan volt, mintha valami hatalmasat belegyömösöltek volna egy apró dobozba. Szellem a palackban. Ez Barrons: halálos erő, amelyet a dugó tart féken. De csak alig.

Előre-hátra ringatom magam.

Az egymillió dolláros kérdés: Mi vagy te, Barrons? Amikor nagy ritkán válaszolt, mindig ugyanazt felelte.

Aki soha nem hagyja, hogy meghaljon.

Hittem neki. Menjen a francba!

–Hát, Barrons, ezt elcseszte. Egyedül vagyok, és nagy bajban, úgyhogy *keljen fel!*

Nem mozdul. Túl sok a vér.

Körülnézek *sidhe-látó* érzékeimmal. Saját magamon kívül senkit és semmit sem érzékelek a sziklaszirt peremén.

Sikítok.

Nem csoda, hogy azt mondta, soha ne hívjam fel azt a számot, amelyet IYD (*If You're Dying – Ha haldoklik*) névvel programozott a mobilomba, csak akkor, ha tényleg haldoklom. Egy idő után me-

gint nevetésben török ki. Nem ő cseszte el. Én tettem. Karmester irányított, vagy teljesen egyedül játszottam el ezt a kudarcba fulladt darabot?

Azt hittem, Barrons legyőzhetetlen.

Egyre csak várom, hogy megmozduljon. Az oldalára forduljon. Felüljön. Csodás módon meggyógyuljon. Keményen rám nézzen, és azt mondja: *Fogja már fel, Ms. Lane! Én vagyok az Unseelie király. Én nem halhatok meg.*

A vele kapcsolatos ezernyi félelmem közül ez volt az egyik legnagyobb: az, hogy először is ő hozta létre a *Sinsar Dubh*-t, belezúdította minden gonoszságát, és most valamiért vissza akarta szerezni, de ő maga képtelen volt csapdába csalni. Minden lehetőség végigfutott már az agyamon: tündér, félig tündér, farkasember, vámpír, elátkozott ősi lény az idők kezdetéről, vagy talán pont az a valami, amelyet ő és Christian próbáltak megidézni halloweenkor a Keltar-birtokon – a lényeg, hogy halhatatlan, vagyis *megölhetetlen*.

– Keljen fel, Barrons! – sikoltom. – Mozduljon már, a francba!

Félek megérinteni. Attól tartok, hogy ha megteszem, észrevehetően egyre hidegebbnek fogom érezni a testét. Megtapasztalom a húsa törekenységét, Barrons halandóságát. E három szó – „törekenység”, „halandóság” és „Barrons” – ugyanabban a gondolatmenetben éppolyan istenkáromlásnak tűnik, mint végigmasírozni a Vatikánon, és fejjel lefelé fordított keresztet szögezni a falakra.

Tízlépésnyire gubbasztok a testétől.

Nem megyek közelebb, mert ha megteszem, az oldalára kell fordítanom, a szemébe kell néznem – és mi van, ha üres a tekintete, mint Alinái volt?

Akkor tudni fogom, hogy elment, ahogy azt is tudtam, hogy a nővérem meghalt; többé már nem érhettem el, nem hallhatta a hangomat, nem hallhatta, ahogy azt mondom: Sajnálom, Alina, bárcsak többször telefonáltam volna; bárcsak kihallottam volna az igazságot felszínes testvéri csevejünkből; bárcsak eljöttem volna Dublinba, hogy melletted harcoljak; vagy pokoli dühös lettem volna rád, mert téged is a félelem vezetett, Alina, egyáltalán nem a remény, különben megbízol bennem, és a segítségemet ké-

red. Vagy csak bocsánatot kérnék, Barrons, hogy túl fiatal voltam, és magától eltérően nem láttam tisztán, mi a fontos, mert én nem éltem át azt a szenvedést, bármi volt is az, amit maga, aztán a falhoz lökném, és addig csókolnám, amíg nem kap levegőt, azt tenném, amit az első nap akartam, amikor megláttam az átkozott könyvesboltjában. Felkavarnám *magát*, ahogy maga kavart fel *engem*, rávennem, hogy vegyen észre, hogy akarjon – a *rózsaszín* éneket! –, lerombolnám az önuralmát, elérném, hogy térdre omoljon előttem, pedig azt mondtam magamnak, soha nem akarnék egy ilyen férfit, hogy maga túl öreg, túl érzéki, inkább állat, mint ember, alig bújt elő a mocsárból, és nem is akar teljesen kimászni onnan, miközben az az igazság, hogy megrémítettek az érzések, amelyeket ébresztett bennem. Nem olyan érzések voltak, amilyeneket a fiúk keltenek a lányokban, akik aztán a jövőről álmodoznak kisbabákkal és fehér kerítéssel, hanem örült, vad érzések, amikor a nő elveszíti önmagát, nem tud élni a férfi nélkül, aki benne van, körülötte, egész idő alatt mellette, és csak az számít, hogy *a férfi* mit gondol róla, a világ többi része elmehet a pokolba, de még akkor is tudtam, hogy maga képes lenne megváltoztatni! Ki akar olyasvalaki társaságában lenni, aki képes *megváltoztatni*? Túl sok hatalom ez egy másik ember kezében! Könnyebb volt küzdenem maga ellen, mint beismerni, hogy felfedezetlen helyek rejtőznek bennem, amelyek olyasmikre szomjaznak, amik egyetlen általam ismert világban sem elfogadottak, és az a legrosszabb, hogy félrázott és kiragadott a Barbie-világomból, és most itt vagyok, teljesen ébren, maga szemét, ennél éberebb nem is lehetnék, és maga *elhagyott*...

Azt hiszem, addig fogok sikítani, amíg fel nem kel.

Ő mondta, hogy addig semmiről se higgyem el, hogy meghalt, amíg el nem égettem, meg nem bökdöstem a hamvait, aztán nem vártam egy-két napot, hogy lássam, nem támad-e fel valami a hamvaiból.

Őt biztos nem kell elégetnem.

Nem hiszem, hogy adódna olyan helyzet, amelyben képes lennék rá.

Itt fogok gubbasztani.

Sikítani.

Fel fog kelni. Utálja, amikor elragadtatom magam.

Amíg a feléledésére várok, fülelek, nem hallatszík-e motoszkálás a sziklaszirt pereme felől. Félig-meddig arra számítok, hogy Ryodan felvonszolja széttört, véres testét a peremen. Talán ő sem halt meg igazán. Végül is a tündérek földjén vagyunk, talán, legalábbis a tükörhálózatban – ki tudja, miféle birodalom ez? Elképzelhető, hogy az itteni víztől újjászületik az ember? Próbáljam meg Barronst a közelebe vonszolni? Talán az Álmodók Birodalmában vagyunk, és ez a szörnyűség csupán rémálom, reggel a könyvesbolt szófáján fogok felébredni, s az üzlet jeles, ám dühítő tulajdonosa felvonja majd a szemöldökét, úgy néz rám, én meg mondok valami velőset, az élet szép lesz, megint csömörig tele szörnyekkel és esővel, épp, ahogy szeretem.

Gubbasztok.

Nem hallatszík matatás a kövek és a pala felől.

A férfi, hátában a lándzsával, nem mozdul.

A szívem tele lyukakkal.

Az életét adta értem. Barrons az életét adta értem. Az én önző, arrogáns, állandó seggfejem egyben az az állandó szilárd talajt jelentette a lábam alatt, és ő kész volt meghalni, hogy én élhessek.

Mi az ördögért tenne ilyet?

Hogyan *éljek* ezzel tovább?

Szörnyű gondolatom támad, annyira rettenetes, hogy néhány pillanatig elhomályosítja a fájdalom: soha nem öltem volna meg, ha nem bukkan fel Ryodan. Ryodan csapdába csalt? Azért jött ide, hogy megölje Barronst, aki persze soha nem volt legyőzhetetlen, csupán nehezen lehetett megölni? Barronsszal talán csak az állati formájában lehetett végezni, Ryodan pedig tudta, hogy Barronsnek ezt kell magára öltenie ahhoz, hogy engem védelmezzen. Vajon meszerien kidolgozott csel volt, amelynek semmi köze sem volt hozzám? Ryodan együttműködött N-nel, el akarták távolítani Barronst az útból, hogy könnyebb dolguk legyen velem, és a szüleim elrablása csupán szemfényvesztés volt? *Másfelé figyelj, amíg megöljük a férfit, aki mindnyájunkra veszélyt jelent.* Vagy talán elátkozták Barronst,

pokoli büntetést szabtak ki rá, és csak olyasvalaki keze által halhatott meg, akiben bízott, és bennem megbízott. Vajon a hideg arrogancia, a csúfolódás és állandó parancsolgatás álcája mögött nekem adta lényem legbensőségesebb részét – a bizalmat, amelyre soha nem szolgáltam rá, s erre az lenne a legjobb bizonyíték, ha hátba döfném?

Ó, várjunk csak, hiszen ezt tettem! Rátámadtam, pusztán Ryodan szavainak hatására.

A bestia vádló pillantása, miszerint elárultam, nem illúzió volt. Jericho Barrons volt mögötte, rám meredt ősi homloka alól, vicsorogott, szemrehányás és gyűlölet süttött vadállatias, sárga szeméből. Megszegtem a hallgatólagos megállapodásunkat. Ő volt az őrző-védő démonom, én pedig megöltem.

Vajon megvetett, mert nem láttam át a fenevad álcáján, amely a benne lévő embert takarta?

Lásson engem. Hányszor mondta ezt nekem? *Lásson, amikor rám néz!*

Amikor a legfontosabb lett volna, vak voltam. Minden lépésemet követte, az agresszió és állati birtoklásvágy sajátos, barronsi keverékével bánt velem, de egyszer sem ismertem fel, hogy ő az.

Cserbenhagytam.

Barbár, nem emberi formát öltve megkeresett, hogy életben tartson. Átváltozott IYD-vé, nem törődve azzal, milyen árat kell esetleg ezért fizetnie, s tudta, hogy lélek nélküli, dühöngő fenevad lesz belőle, amely csak arra képes, hogy mindent lemészároljon a közvetlen közelében, egyvalakit kivéve.

Engem.

Istenem, az a pillantás!

Eltakarom az arcom a kezemmel, de továbbra is magam előtt látom a fenevadat és Barront, sötét bőrét és egzotikus arcát, palaszürke bundáját és ősi vonásait. Abban az ősi szempárban, amely annyi mindent látott, és csak azt kérte cserébe, hogy a valódi énjét lássák, most a szemrehányás tüze lobog: *Nem bízhatott volna meg bennem csak egyszer? Nem remélhette volna csak egyszer a legjobbakat? Miért Ryodant választotta helyettem? Én tartottam életben. Volt egy tervem. Cserbenhagytam én valaha?*

– Nem tudtam, hogy maga az! – A tenyerembe vágom a körmöm. A sebek egy rövid pillanatig véreznek, aztán begyógyulnak.

De a fejemben lévő fenevad/Barrons tovább kínoz. *Bíznia kellett volna bennem! Magamhoz vettem a pulóverét. Megszaglászta, és szabaddá tettem az utat. Öltöm, hogy friss, puha húst adhassak magának. Körbevizeltem. Ebben a formában megmutattam, ahogy annyi másban is, hogy maga az enyém... és én gondját viselem annak, ami az enyém.*

Elvákitanak a könnyeim. Összegörnyedek. Annyira fáj, hogy nem kapok levegőt, moccanni sem bírok. Átkarolom a térdem, és ringatom magam.

Amikor nem gyötör a fájdalom, már ha ez előfordulhat egyáltalán, tisztában vagyok egy-két dologgal.

Például, hogy Ryodan szerint (már ha nem áruló, vagy ha mégis, és valahogy még életben van, akkor megölöm, ahogy Barronst is megöltük) a Nagyúr a koponyám hátuljára égetett egy jelet, és valószínűleg még mindig fogva tartja a szüleimet, hiszen Barrons itt van, tehát nyilván soha nem jutott el Ashfordba.

Hacsak... nem másképp múlik az idő a tükörhálózatban, és *volt* ideje elmenni a szülővárosomba, mielőtt tárcsáztam IYD számát, hogy idehívjam ebbe a dimenzióba, amely a hetedik volt azóta, hogy a Nagyúr csúszós, rózsaszín folyosójára tettem a lábam Dublinban.

Fogalmam sincs, mennyi időt töltöttem a Minden Napok Termében, vagy mennyi idő telt el a valódi világban, amíg Christinnel a tónál napoztam.

Egyszer, V'lane jóvoltából, egyetlen délutánt töltöttem a tengerparton a tündérek birodalmában a nővéremmel, aki persze nem volt valódi, és az emberi világban egy egész hónapot veszítettem miatta. Amikor visszatértem, Barrons rettentően dühös volt. Egy gerendához láncolt a garázsában. Élénkrózsaszín megkötős bikinit viseltem.

Küzdöttünk.

Lehunyam a szemem, és átadom magam az emlékeknek.

Ott áll, forr a dühtől, tűk és festékek veszik körül, arra készül, hogy tetováljon – vagyis pontosabban *úgy tesz*, mintha tetoválni készülné, hiszen már korábban megtette, csak akkor még

nem vettem észre –, és ezáltal a nyomomra bukkanjon, ha valaha még egyszer olyan ostobaságot tennék, hogy bármennyi időre is a tündérbirodalomban maradok.

Közlöm vele, hogy ha tetovál, végeztünk. Azzal vádolólok, hogy soha nem érez semmit, csak kapzsi és csúfolódó, képtelen a szerepre. Zsoldosnak hívom, őt okolom, hogy elvesztette az önuralmát, amikor nem talált, és tört-zúzott a könyvesboltban, és metsző gúnynyal elismerem ugyan, hogy alkalomadtán talán erekciója is van, de kétségtelenül csakis olyasvalami váltja ki belőle, mint a pénz, egy műtárgy vagy egy könyv – soha nem egy nő.

Jól emlékszem a válasza minden egyes szavára. *Igen, szerettem, Ms. Lane, és bár semmi köze hozzá, tudom, milyen a veszteség. Sok mindent elveszítettem. És nem, nem vagyok olyan, mint a többi játékos, és soha nem leszek olyan, mint V'lane. És nemcsak hébe-hóba van erekcióm. Néha még csak nem is egy nő, hanem egy elkényeztetett kislány miatt. És igen, én törtem-zúztam a boltban, amikor nem akadtam a nyomára. Új hálószobát is kell majd választania magának. És sajnálom, hogy a csinos kis világa felfordult, de ezt mindenki elmondhatja magáról, és muszáj továbbmenni. Az igazi személyiség fokmérője az, ahogyan továbbmegy az ember.*

Így visszatekintve szálnalmasan könnyen átlátok magamon.

Ott állok egy gerendához láncolva, jóformán meztelenül, egyedül Jericho Barronsszel, akit képtelen vagyok megérteni, de istenem, felizgat! Azt tervezi, hogy órákig fog lassan és gondosan dolgozni a csupasz bőrömön. Kemény, tetoválásokkal díszített teste azzal a kimondatlan ígérettel kecsget, hogy bevezet egy titkos világba, ahol olyan dolgokat érezhetek, amelyeket elképzelni sem tudok, és azt *akarom*, hogy órákon át dolgozzon rajtam. Kétségbeesetten. De ne tetováljon. Hergelem, amennyire csak naivságomtól, romlatlanságomtól telik. Azt akarom, hogy vegye el, amit nekem nincs elég bátorságom felkínálni.

Milyen bonyolult, nevetséges, önpusztító érzés! Félek kérni azt, amit akarok. Félek bevallani a saját vágyaimat. A nevelésem korlátai irányítanak, nem az ösztönöm. Gúzsba kötve érkeztem meg Dublinba. Csupa illem voltam.

Ő mindig az ösztöneire hallgatott – és igyekezett megtanítani a változásra.

Ahogy mondtam: a tagadás fokozatai.

Odahajolt hozzám, abban a garázsban, szex és nagy nehezen féken tartott erőszak, és amikor megéreztem a merevedését, annyira feltöltődtem étellel és vad energiával, hogy később muszáj volt lehámoznom magamról a bikinimet, és újra meg újra kényeztettem magam a zuhany alatt, arról fantáziálva, hogy teljesen más-képp alakultak a dolgok a garázsban. Egész éjszakás jelenetet képzeltem el.

Bebeszéltem magamnak, hogy azért történt mindez, mert egy halált hozó szextündér szoros közelségében töltöttem a napot. Újabb hazugság.

Barrons levette a láncaimat, és elengedett.

Ha most lennék ahhoz a gerendához láncolva, nem okozna problémát, hogy nyíltan megmondjam neki, mit akarok. És el sem kellenne oldoznia hozzá. Legalábbis nem az elején.

A könnyeimben át igyekszem a környezetemre összpontosítani.

Fű. Fák. Barrons.

Arccal lefelé fekszik. Oda kell mennem hozzá.

A talaj nedves, lucskos a tegnapi éjjeli esőtől és a vérértől.

Le kell tisztítanom Barronst. Nem szabad, hogy piszkos legyen. Nem szeret piszkos lenni. Ő minden részletre odafigyel, kifinomult, és kiváló ízléssel öltözködik. Néhányszor lesimítottam már az öltönye hajtókáját, de csak ürügyet kerestem, hogy megérinthessem. Hogy behatoljak a személyes terébe. Hogy bizalmas mozdulatot tegyek, ezzel hangsúlyozva: jogom van hozzá. Kiszámíthatatlan volt, akár egy éhes oroszlán, és lehet, hogy mindenki más fél tőle, de az *én* torkomat soha nem hasította fel, csak nyalogatott, és ha a nyelve egy kicsit érdes is volt néha, megérintte a dzsungel királya oldalán lépdelni.

Szétrobban a szívem.

Nem vagyok képes rá. Nemrég csináltam végig a nővéremmel. Megbánás megbánást követ. Elszalasztott lehetőségek. Rossz döntések. Szomorúság.

Hány embernek kell még meghalnia, mire megtanulom, hogyan kell élni? Igaza volt. Két lábon járó katasztrófa vagyok.

A zsebemben matatok a mobilom után. Először Barrons mobilját hívom. Nem sikerül hívást kezdeményeznem. IYCGM számát hívom. Nem sikerül hívást kezdeményeznem. IYD következik, és visszafafojtott lélegzettel fürkészem Barronst. Nem sikerül hívást kezdeményeznem.

Hozzá hasonlóan egyetlen vonal sem él.

Remegni kezdek. Nem tudom, miért, de maga az a tény, hogy nem működnek a mobiltelefonok, mindennél jobban meggyőz arról, hogy Barrons elérhetetlen.

Lehajtom a fejem, előresöpöm a hajam, és bár kell hozzá néhány próbálkozás, hogy megtaláljam a megfelelő szöveget, csinállok egy képet a tarkómról. Ahogy vártam, két tetoválás. Barrons jele egy sárkány, közepén egy halványan világító, szivárványszínekben játszó Z betűvel.

Ettől balra egy fekete kört látok, tele fura szimbólumokkal, amelyeket nem ismerek fel. Úgy tűnik, Ryodan igazat mondott. Ha ez N tetoválása, az sok mindent megmagyaráz: azt, hogy miért védte Barrons olyan erősen az alagsort, ahol visszaráncigált a *Pri-ya* létből, hogyan talált rám N az apátságban, miután valaki lefestette a védvonalat, hogyan talált meg ismét abban a házban, ahol Danivel meghúztuk magunkat, és hogyan követett a szüleim házáig Ashfordba.

Előhúszom azt az apró tört, amelyet a könyvesboltból emeltem el. Remeg a kezem.

Véget vethetnék a fájdalomnak. Összegömbölyödhetnék, elvérezhetnék mellette. Olyan gyorsan vége lenne. Talán kapnék még egy esélyt, valahol máshol, másik időben. Talán mindketten reinkarnálódnánk, mint abban a *Csodás álmok jönnek* című filmben, amelyet annyira utáltunk Alinával, mert a gyerekek és a férj meghaltak benne, aztán a feleség öngyilkosságot követett el.

Most már imádom ezt a filmet. Megértem, hogy valaki kedvéért önként pokolra megyünk. És ott élünk, örülten is, ha kell, mert inkább vállaljuk az örületet mellettük, mint hogy nélkülük éljünk.

A pengére meredek.

Barrons meghalt, hogy én élhessek.

– A francba! Nem *akarok* maga nélkül élni!

Az igazi személyiség fokmérője az, ahogyan továbbmegy az ember.

– Ó, fogja már bel! Maga meghalt, fogja be, hallgasson!

De a szörnyű igazság darabokra szaggatja a szívem.

Én vagyok az a lány, aki „farkast” kiáltott.

Én nyomtam le a gombot, és hívtam fel IYD-t. Én gondoltam azt, hogy nem lennék képes egyedül túlélni a vaddisznót. És mi történt?

Túléltem.

Elűztem, és már biztonságban voltam, mire Barrons megjelent, és az állatnak rontott.

Végő soron nem is haldokoltam igazán.

Barrons értem halt meg, feleslegesen.

Túlreagáltam a dolgokat.

És ő most halott.

A törre meredek. Az öngyilkosság jutalom lenne. Nem érdemlek mást, csak büntetést.

A tarkómról készült képet bámulom. Ha a Nagyúr ebben a pillanatban találna rám, nem biztos, hogy küzdenék az életemért.

Elgondolkodom azon, hogy sebészeti beavatkozást hajtok végre a saját koponyámon, aztán rádöbbenek, hogy nem vagyok hozzá a legjobb lelkiállapotban. Talán nem hagynám abba a vágó mozdulatokat. A gerincoszlopom közelében van. Könnyű menekvés.

Földhöz vágom a tőrt, mielőtt magam ellen fordítanám.

Mi lenne belőlem, ha magammal is végeznék, miután megöltem? Gyáva lennék. De nem az zavar, hogy belőlem mi lenne, hanem az, ami belőle: értelmetlen áldozat.

Egy ilyen ember halála nem lehet értelmetlen!

Újabb sikolyt fojtok magamba. Most belém szorult, a gyomromba, égeti a torkom hátsó részét, nehezen tudok nyelni. Hallom, bár nem jön ki hang a számon. Néma sikoly. A legrosszabb fajta. Egyszer már együtt éltem vele, hogy a szüleim ne tudják: Alina halála engem is megöl. Tudom, mi következik, és tudom, hogy rosszabb lesz, mint legutóbb. Hogy *én* leszek rosszabb.

Sokkal, de sokkal rosszabb.

Emlékszem a mészárlás képeire, amelyeket Barrons mutatott a fejében. Már értem őket. Értem, mi vezethet idáig egy embert.

Meztelen, véres teste mellé térdelek. Amikor emberből fenevaddá változott, szétrepedt a ruhája, és az ezüst karperec lerepült a csuklójáról. Testének közel kétharmadát fekete és karmazsinvörös védőrúnák borítják.

– Jericho – suttogom. – Jericho, Jericho, Jericho. – Miért sajnáltam tőle, hogy a nevéen szólítsam? A „Barrons” név kőfal volt, amelyet magunk közé emeltem, és ha megjelent rajta egy hajszálvékony repedés, sietve megerősítettem a köveket félelemmel.

Lehunyam a szemem, megacélozom magam. Amikor kinyitom a szemem, mindkét kezem a lándzsa köré fonom, és megpróbálom kihúzni a hátából. Nem sikerül. Beakadt a csontba. Meg kell küzdenem érte.

Abbahagyom. Újrakezdem. Zokogok.

Barrons nem mozdul.

Meg tudom tenni! Képes vagyok rá!

Kihúzom a testéből a lándzsát.

Egy hosszú pillanat múlva a hátára fordítom Barronst.

Ha eddig kételkedtem volna a halálában, már nem teszem. Nyitva a szeme. Üres a tekintete.

Jericho Barrons már elment.

Az érzékeimmel a körülöttem lévő világot fürkészem. Egyáltalán nem érzem Barronst.

A szirten vagyok, egyedül.

Még soha nem voltam ennyire egyedül.

Minden elképzelhető módon megpróbálom életre kelteni.

Eszembe jut az Unseelie-hús, amelyet mintha egy örökkévalósággal ezelőtt tömtünk volna a hátizsákomba a könyvesboltban, amikor a Nagyúrral való összecsapásra készülődtem. A nagy része még megvolt.

Bárcsak tudtam volna akkor, amit most tudok! Hogy legközelebb már csak holtan látom Jericho Barronst. És azok lesznek az utolsó szavai, hogy: „és a Lamborghinit”, miközben állatias mosolyt

villant rám, és megígéri, hogy mindig mögöttem lesz, a nyakamba liheg, és megvéd.

A tekergőző Rinófiú-darabkák még mindig szépen ücsörögnek a tápszeres üvegben. Barrons feldagadt, véres ajkai közé erőltetem őket, és befogom a száját. Amikor kimásznak a nyakát csúfító tépett seben, majdnem megsüketülök elfojtott sikolyomtól.

Nem gondolkodom tisztán. Elönt a pánik és a fájdalom. *Haszon-talan érzelmek, Ms. Lane*, mondaná Barrons. *Emelkedjen föléjük. Ne reagáljon, cselekedjen.* Na tessék, már megint beszél hozzám.

Mit meg nem tennék érte! Semmi sem túl undorító vagy barbár. Ez Barrons. Azt akarom, hogy újra ép és egészséges legyen.

Ryodan felhasította a gyomrától a mellkasáig, majd elmetszette a torkát. Óvatosan félretolom a húsát a tetovált hasán, és a felhasított gyomrába tömködöm az Unseelie-húst. Kimászik. Felmerül bennem, hogy megpróbálom összevarrni a gyomrát, hogy a teste kénytelen legyen megemészteni a sötét tündérek húsát, és azon töprengek, sikerrel járnék-e, de nincs se tűm, se cérnám, vagy bármi más eszközőm, amellyel rendbe hozhatnám a felhasított testét.

Megpróbálom visszatömní és többé-kevésbé elrendezni a zsigereit, miközben halványan eszembe ötlík, hogy talán nem normális, amit csinálok, és nem vall épelméjűségre.

Bújjon belém, lássuk, milyen mélyre tud hatolni, mondta egyszer. Kezem a lépén, és azt gondolom: *Itt vagyok. Eső után köpönyeg.*

Bevetem újonnan szerzett képességemet, a Hangot, és megparancsolom neki, hogy keljen fel. Említette egyszer, hogy mester és tanítványa immúnissá válik egymás Hangjára. Szinte megkönnyebbülök. Attól félttem, hogy talán egy zombit keltek életre, amely feléled, de valójában nem él.

Kitámasztom a száját egy fadarabbal, felvágom a csuklómat, és vért csöpögtetek a szájába. Mély vágást kell ejtenem, hogy néhány cseppet kicsikarjak magamból, és újra meg újra meg kell vágnom magam, mert mindig begyógyul a sebem. Barrons csak még véresebb lesz tőle.

Varázslat után kutatok a fejemben lévő *sidhe*-látó központban, hogy meggyógyítsam. Semmi ilyesmit nem találok magamban.

Hirtelen rettentő düh fog el.

Hogyan lehetett halandó? Hogyan *merészelt* halandó lenni? Soha nem mondta, hogy halandó! Ha tudom, talán másképp bántam volna vele!

– Keljen fel, keljen fel, keljen fel! – kiabálok.

A szeme még mindig nyitva. Utálok, hogy nyitva van, üres és kifejezéstelen, de ha lezárnám, azzal beismerném és elfogadnám, hogy halott, csakhogy én nem ismerem be, és nem fogadom el.

Soha nem fogom lezárni Jericho Barrons szemét.

Életében nagyra nyitotta, s azt akarná, hogy halálában is nyitva legyen. A szertartásoknak semmi értelmük nem lenne. Bárhol van is Barrons, kinevetne, ha olyan e világi dologgal próbálkoznék, mint egy temetés. Túl kevés egy ilyen nagy embernek.

Tegyem egy dobozba? Soha!

Temessem el? Kizárt dolog.

Égessem el?

Az is azt jelentené, hogy elfogadom a halálát. Beismerném, hogy meghalt. Erre soha nem fog sor kerülni.

Még holtában is félelmetes. Hatalmas, fekete és karmazsinvörös tetoválásokkal díszített teste akár egy csatában elesett, hősiek óriásé.

Letelepszem a földre, gyengéden felemelem a fejét, alácsúsztatom a lábam, és a karomban ringatom az arcát. Pólómmal és szűnni nem akaró forró könnyeimmel finoman megtisztítom, lemosom róla a piszkot és a vért.

Kemény, félelmetes, gyönyörű arc.

Megérintem. Végigsimítom az ujjaimmal, újra meg újra, amíg csak belém nem ivódnak a legapróbb vonásai is, amíg azt nem érzem, hogy akár vakon is ki tudnám faragni kőből.

Megcsókolom.

Lefekszem, és elnyúlok mellette. A testéhez simulok, a karomban tartom.

Úgy ölelem, ahogy életében soha nem engedtem meg magamnak. Elmondom neki mindazt, amit soha nem mondtam el.

Egy darabig fogalmam sincs, hol ér véget ő, és hol kezdődök én.

Dani Hírmondó

91. nap, FLU

SZEREZZETEK ÁRNYIRTÓT!!!

OLVASSATOK EL RÓLA MINDENT!!!

Igen, jól hallottátok! Meg LEHET ölni azokat az átkozottakat! Mindezt a *Dani Hírmondó*ból tudhatjátok meg, ami az EGYETLEN hírforrás FLU (a Falak Leomlása Után, ti ostobák. Nem fogok mindig mindent kiírni a kedvetekért).

A Dani „Mega” O’Malley-féle ÁRNYIRTÓ

- 1 nagy darab Unseelie-hús
- Gyutacs
- Villanópor. Csak pirotechnikai minőségű keveréket használjatok. NE használjatok klorátokat vagy ként. NAGYON instabilak. Higgyetek nekem, tudom, miről beszélek!

Készítsetek cseresznye alakú petárdát. Tegyétek a hús közepébe. Helyezzétek el a gyutacsot. Formázzátok az Unseelie-húst kerekre, hogy könnyebb legyen elgurítani. Szorítsátok sarokba az Árnyakat, gurítsátok el az ÁRNYIRTÓT, és fogjátok be a fületeket! Azok az átkozottak kannibálok!!! Figyeljétek, ahogy befalják az uzsit, aztán meg darabokra szakadnak, amikor a petárda felrobban bennük. Ha FÉNYT esznek, meghalnak!

FIGYELMEZTETÉS!

* 14 éven aluli gyerekek: NE csináljátok segítség nélkül. Senkinek sem használna, ha a robbanás levinné a kezeteiket. Szükségünk van rátok ebben a harcban. Viselkedjétek királyul. Az ész az új királyság.

* Legyetek gyorsak! Ha különösen fertőzött helyre bukkantok, írjátok a címet a Dani Hírmondó egy példányára, és tüzétek a falra a G. P. O.-n belül, a cím: O’Connell Street, Dublin 1, és én majd elintézem helyeteket. (Nem véletlenül hívnak MEGÁ-nak!)

* NE használjatok KÉNT! RETTENETESEN instabillá teszi a keveréket. Még mindig várom, hogy visszajön a szemöldököm és az orrszörzetem.

* Néha az előtt robbannak fel a petárdák, hogy az Árnyak lenyelnek őket. Néhányuk elég ostoba ahhoz, hogy a következőt is megegye, amit odadobtok nekik.

JOGI KÖZLEMÉNY

A *Dani Hírmondó* (DH, LLC) és leányvállalatai NEM felelősek a robbanásból eredő járulékos károkért és sérülésekért!